

Soha nem vezette önös érdek - Csak barátai és tisztelői voltak**„Csendes eső, jó nevelő”**

„Okuljatok mindannyian e példán.
Ilyen az ember. Egyedüli példány.
Nem élt belőle több és most sem él,
s mint fán se nő egyforma – két
levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

Dr. Miklós Elemér
/1925 – 2004/

„Kevés ember mondhatja el magáról, hogy mindenki szereti és tiszteli, mert talán mások szemében ez népszerűség-hajhászásának tűnne. Miért van az, hogy vele kapcsolatban ez a fogalom róla egyikünknek sem jutott eszébe soha? (...) Miklós Elemérre mindannyian úgy emlékezhetnek, mint aki nem a maga „híréért, dicsőségéért”, hanem csakis a magyar gimnáziumért tevékenykedett. (...) Nagy idők nagy tanúja volt ő, aki tevékeny részt vállalt a komáromi magyar óvónőképzésben és a gimnáziumi oktatásban sok éven keresztül. Nyugdíjas tanárként a gimnáziumba be-bejárva mindenkinek, akit még ismert, tanított e megfiatalodott tantestület tagjai közül, jutott pár őszinte szava (...) Búcsúzom Dr. Miklós Elemértől a komáromi magyar gimnázium valamennyi volt és jelenlegi tanára, több száz volt tanítványa és jelenlegi 700 diákja nevében.

Emlékét övezze örök tisztelet és szeretet!”

(Andruskó Imre búcsúbeszédéből)

„...54 évvel ezelőtt, az iskola hőskorában az indulás első napjaiban (...) az 5 fiatal és lelkes tanár egyike volt dr. Miklós Elemér. Nem volt pedagógus, de friss jogászdiplomával a kezében mégis a pedagógusi hivatást választotta, életét az ifjúság nevelésének szentelte, és áldozatos munkásságával egy életen át fáradozott intézetünk felvirágoztatásáért, életképességéért.

Kedves Elemér! 20 évig voltál hűséges segítőtársam és barátom az iskola vezetésének nehéz munkájában éppen azokban a konfliktusokkal terhes időkben, amikor igen nehéz

volt a ránk zúduló sokféle érdekhelyzet közül a helyes utat megtalálni. Te okos és higgadt, bölcs tanácsaiddal voltál segítségemre sok nehéz döntés meghozatalában, Téged nem vezetett soha önös érdek vagy osztályszempont, nem hittél talmi igazságokban és kétes értékekben, csak egyet tekintettél mindig, mi az igaz út, ami az iskola és a tanulóifjúság javára szolgál. Ebben a törekvésedben akkor voltál bátor, amikor bátornak lenni nemcsak erős elszántságot igényelt, de sokszor veszélyes is volt. (...) Nagy részed volt abban, hogy a komáromi magyar gimnázium a semmiből küzdött fel magát az ország iskoláinak élvonalába (...) Könnyen eligazodtál azon időszak bonyolult és állandóan változó iskolarendszerének zürzavarában, és hathatósan segítettél erősíteni azokat az évszázadok múltjában eredő gyökereket, amelyek a jövő generációk számára vannak hivatva a friss hajtásokat táplálni és erősíteni.

Szerény személyiséged mindig ellene volt minden külső ünneplésnek, nem törekedtél elismerésre, nem pályáztál soha kitüntetésekre. Az elismerések osztásakor a hátsó sorokba húzódtál és átengedted azokat másoknak, de együtt örültél velük, és önzetlenül osztoztál sikereikben. Ezért volt az, hogy közülünk talán Te voltál az egyetlen, akinek nem voltak ellenségei, csak barátai és tisztelői. Rád illett legjobban a „bonus vir” jó ember megtisztelő kifejezés. De még sokkal adósod neked Komárom város, Szlovákia magyar társadalma, és adóssaid vagyunk mi mindnyájan. (...) De az adósság helyett kaptál ércnél maradandóbbat, megszerezted munkatársaid és a szülői társadalom

2004. május 1-jén súlyos betegségben elhunyt **dr. Miklós Elemér**, iskolánk nyugalmazott tanára, volt igazgatóhelyettese.

Miklós Elemér 1950-ben szerzett jogi doktori címet. Az akkor induló gimnázium fiatal pedagógusai közül ő volt az egyetlen nem pedagógus, aki a tanári pályát választotta élethivatásul. 36 évig volt megbecsült tanára, húsz éven keresztül – 1966-tól nyugdíjba vonulásáig – igazgatóhelyettese az iskolának.

2001-ben Pásztor István polgármester a komáromi óvónőképzésben és a gimnáziumi oktatásban végzett sokéves áldozatos munkájáért a Polgármester Díját adományozta dr. Miklós Elemérnek. Temetésén Andruskó Imre igazgató úr, Horváth József, gimnáziumunk volt igazgatója, a pedagógiai iskola nevében egykori diákja, Švecné Vörös Ilona búcsúztatta.

osztatlan megbecsülését és tiszteletét, tanítványaid szeretetét.”

(Horváth József búcsúbeszédéből)

„Nem az én tisztem, hogy drága volt tanárunk munkáját méltassam, mégis rá emlékezve egy gyönyörű magyar közmondás, egy bölcs gondolat jutott eszembe: „Csendes eső, jó nevelő.” Így, ilyennek láttuk Öt mi! Csendesen, folyamatosan, türelemmel, meleg szeretettel, szorgalmas munkálkodással, kitartó, hűséges példaadással nevelgett bennünket, minthacsak mindannyian lányai lettünk volna.

Mindezért most a búcsúzás pillanatában 400 óvónő nevében, akik Pozsonytól Ágcsernyőig hintették a magot és „csendes esőként” követve drága tanárunk példáját nevelgették a kis emberpalántákat, fejezem ki hálánkat és köszönetünket.

Drága Tanárunk! Isten áldja! Emlékét örökké megőrizzuk szívünkben.”

(Švecné Vörös Ilona búcsúbeszédéből)